

Hoofdstuk 1

'Lize, kom je, we gaan vertrekken, hoelang kan dat duren?'

'Ja, ik kom, mama,' roept Lize van boven.

'We moesten al een half uur geleden vertrokken zijn.'

'Ja, ik weet het, mama,' zegt Lize, terwijl ze de trap afstormt en haar schoenen aantrekt.

Het is net zomervakantie en Lize - een meisje van 15 jaar - vertrekt met haar ouders en broer op vakantie.

Haar mama kijkt of alle ramen toe zijn en ze doet de deur achter zich op slot. Ze stappen in hun auto, die helemaal volgeladen is. Arthur - Lizes papa - start de auto en ze kunnen vertrekken. Ze gaan naar Denemarken. Dus het wordt een lange reis. Ze rijden de straat uit en Lander, de broer van Lize, vraagt: 'Hoelang is het rijden?'

'Lander meen je het? We zijn net vertrokken!' zegt Lize.

'Ja, ik ben gewoon nieuwsgierig,' antwoordt Lander.

'We moeten in totaal 830 km rijden, dus je moet niet om de 500 m vragen hoe ver nog,' antwoordt Arthur.

Ze rijden verder en verder. De tijd gaat traag vooruit, maar de weg raast voorbij. Ondertussen is het middag en Lize zit naar buiten te kijken.

'Wanneer gaan we eten, mama?' vraagt Lander.

'We gaan binnen een half uurtje eten en dan kan je ook eens naar het toilet. Is dat goed?' 'Ja, maar ik heb wel honger,' zegt Lander zeurend.

Als ze na een half uur een parking oprijden, is Lander zo blij dat hij mag eten dat hij tijdens het uitstappen tegen het plafond van de auto botst. 'Eigenlijk ben jij wel onhandig hoor,' zegt Lize lachend. Lander draait zich om en steekt zijn tong naar haar uit.

Ze gaan aan een picknickbank zitten. Ze eten de picknick op. Als ze klaar zijn met eten kunnen ze verder rijden want ze hebben toch nog wel wat kilometers te doen.

Lize zit in de auto foto's te bekijken van het afgelopen schooljaar. Ze komt foto's van haar vriendinnen - Linne, Hanne en Laura – tegen. Met Linne zit ze samen op de tekenschool en met Laura doet ze aan surfen. Verder doet Lize nog aan atletiek, ze speelt ook voetbal. Dat doet ze heel graag. En ze leert ook nog gitaar spelen. Haar papa leert haar dat. Hij is heel muzikaal. Ze komt ook foto's tegen van haar vriend - Michiel - daar is ze ondertussen

al een half jaar mee samen. Ze heeft hem leren kennen tijdens een voetbalmatch, hij zat in de tribune. Ze zijn even oud en hij zit bij haar op school. Ze komt natuurlijk ook foto's van haar gezin tegen: van haar broer waar ze soms mee voetbalt in de tuin, van haar papa waar ze muziek mee maakt en van haar mama waar ze soms mee gaat lopen en die ze helpt koken. Lize vindt het altijd tof om foto's te bekijken, dat zijn een soort van herinneringen die je dan elke keer opnieuw kan bekijken. Ze vindt in de auto zitten maar saai, je kunt dan zo weinig doen.

'Lize, hoe is het met Michiel?' vraagt Lander.

'Eh, ik denk wel goed,' zegt Lize en ze kijkt Lander aan. 'Waarom vraag jij dat ineens?' Lander wijst naar de foto op haar telefoon, een foto van Michiel en Lize. 'Ik vroeg mij af hoe het met hem gaat, want het is al lang geleden dat ik hem gezien heb,' zegt Lander.

'Ah, als je dat zo graag wil weten, kan je hem altijd eens bellen,' stelt Lize voor.

'Dat moet nu ook weer niet,' zegt Lander.

'Toch niet zo geïnteresseerd,' antwoordt Lize lachend.

Het is nu 15 uur en ze beslissen om even te stoppen zodat ze nog eens naar het toilet kunnen. Als ze klaar zijn, rijden ze weer verder.

Lander zeurt: 'Ik verveel mij!'

'Ik zal de radio opzetten, dan kunnen jullie wat naar muziek luisteren,' stelt Arthur voor. Ineens herinnert Lander zich een verhaal uit zijn boek dat hij aan het lezen is. Lize luistert niet, ze zit gewoon dromend naar buiten te kijken. Lize tekent heel graag dus als ze niets te doen heeft, dan kijkt ze rond en observeert ze dingen en mensen zodat ze die zo goed mogelijk kan natekenen. Iedereen zegt altijd dat Lize al heel goed is in tekenen maar ze vindt dat je altijd maar beter kan worden als je maar genoeg oefent en je het natuurlijk echt wil kunnen. Dus blijft ze veel oefenen.

'Luister je wel?' vraagt Lander.

'Oei, nee sorry!' zegt Lize en ze schrikt op uit haar gedachten.

'Ik heb wel geluisterd,' zegt Sofie, hun mama.

'Gelukkig, dan heeft er toch iemand geluisterd,' antwoordt Lander.

Ze zijn ondertussen bijna op hun bestemming, het is nu 22.30 uur en ze zijn allemaal moe van zo lang in de auto te zitten.